

Ifjusági hetilap.

<p>Megjelenik minden vasárnap egy nyomtatott íven színes borítékkal, és havonként egy képpel.</p>	<p>Felelős szerkesztő és kiadó-tulajdonos M. Kalocsa Roza. Szerkesztői szállás : papaövelde-utca 7 sz. (hova a kéziratok és előfizetési pénzek küldendők.)</p>	<p>Előfizetési föltételek : Egész évre . . . . . 6 ft. — kr. Félévre . . . . . 3 „ — „ Negyedévre . . . . . 1 „ 50 kr.</p>
--	--	---

A pásztor fiu.

Braun Isabella költeménye.

Isten veled te fényes nap!
Isten veled;
Kunyhómon látni még dicő
Szent fényedet!
Fogadd el hálás énekem
Áldó szavát!
A viszhang is velem dalol,
Az is megáld,

Életre költöd a mezőt
Fűt, fát, bokort,
Kecskeimet jó ízűen
Táplálgatod.
És kecskéim mi sok tejet
Visznek haza!
Nem hiányzik többé nálunk.
A vacsora

Oh, Istenem, mily vig valék
Egész napon!
Egész napon jószágodat
Magasztalom.
Áldott a napnak sugara
Áldott legyen!
Dic ének hangzik szerzte zét,
Völgyön, hegye.

A méhek is dicséneket
Zsongnak, bongnak,
De néked még a dongók is
Hálát dognak.
És a tücsök minő soká
Néked ezirpel, —
Mig a madár bicsú dalát
Énekli el.

Dicső nap pálya-úton
Mindenki áld!
Eltávozol, Isten veled!
Jó éjszakát! —
Még bucsúpillantásod is
Minő meleg!
Mosolygva kelj föl holnap is
A táj felett.

HALÁSZ DEZSŐ.

Egy szegényből lett gazdag fiú.

(Történeti beszélyke.)

(Emlékal Pilisy Eugénia és Ida növendékimnek.)

Irta: KISS ENDRE.

Hogy igen sokan vannak olyanok, kik alacsony sorsból emelkedtek szorgalmuk s igyekezetük által magas polczra, s ilyenkor elaggott, s szegény szüleikről nem feledkeztek meg : ez dicséretes s követésre méltó dolog, de hogy sokan az ellenkezőt teszik : fájdalom az is áll, bármily nehezen esik kimondanom. — Fölteszem kis olvasóim közül, hogy egy sincs ilyen, s adja Isten ne is legyen. — Intó példa s tanulság végett figyeljete e történetre.

I.

A hely, hol az esemény történt Páris, Franciaország fővárosa. Az 1809-dik évben is már egyike volt a világ legnagyobb városainak. Kövessetek kis olvasóim e város észak-nyugoti részébe, egy kis sikátoron kell bemennünk, hol mindjárt egy alacsony házikó tűnik szemünk elé, falai összeropadoztak, s csak néhány támasz tartja a leomlástól. — Lépünk be a szobába s tekintünk szét.

A ház közepén rozzant asztal, rajta egy már-már kialvó mécs, a derengő fény föl-fölesillámlik egy öreg ember galambősz fején, ki fejét busan tartotta érdes kezeibe rejtve; — a kandalló téglái elszórtan heverték némán meredve az öreg emberre; egy támlás szék is ott van a többiek közt, melynek minden oldalát erős pántok őrzik, úgy meglátszik rajta, hogy ki kívánczhatnak a szerény szobácskából; a földön szétzilált szalma, beterítve valami bőrdarabba. — Jó lesz nagyon röviden megismernünk az ősz embert. — Becsületes csizmadiamesterember ez, neve Moret Alfonz, jó családból való, de szülei tönkre jutván, neki a koldusbot jutott, hogy tehát éhen meg ne haljon, e mesterséget választá, egy darabig csak ment valahogy dolga, de egy betegség nyomorba dönté. Alig lábadt föl : gyermeke követte, ki most ott fekszik a bőrdarabban bevont szalmácskán. Dolgozott volna szegény ember, de

nem bizta meg senki sem, semmi megrendelés nem jött. A gyógyszerékért nem tudván fizetni, mindenét lefoglalták, így tehát a mit a szobában láttunk már nem az övé. A ház tulajdonosa ki is akarta utasítani a házból, de midőn az öreg ember beteg gyermekét a meztelen földön minden testében remegve s megpillantotta: engedte hogy a szobában lakjanak még tovább is, és éljenek. Él-ni! . . . mily szép ez a szó azoknak, a kik a nyomort nem ismerik, de élni azoknak, kiknek nincs mit enni, kik ha egy falat kenyeret kapnak, azt könyűikkel áztatják meg: azoknak kín. — Ebben az időben történt, hogy I. Napoleon győzelemről győzelemre vezette seregét, s Páris falai közé jött diadalát megünnepelni. Mindenki örült, a kik t. i. örülhettek, de a mig a fényes csarnokokban drága étkek alatt görnyedtek az asztalok: addig a külső város részében sirtak s óhajtottak egy darab kenyeret. Az asztalról lehulló morzsákkal vagy felmaradt étkekkel hány családnak lehetett volna életét megtartani? . . . Az anyák biztatták egy ideig gyermekeiket, kik sovány karjaikat nyujták feléjük azután kimerülve az éhségtől lerogytak a kemény földre. Egy kis meleg leves, egy darab fekete kenyér csak . . . s mentve vannak, s így? . . . éhen halt családokkal vannak telve a házak . . . megtörtént, hogy egész utcza kihalt, s csak egy hét mulva tudta meg a másik utcza, né-melyiknek volt annyi ereje, hogy az utcza-szegletre kívánszorogha-tott, hogy valaki észre vegye, s mire kiért, halva rogyott . . . A belvárosban pedig szól a zene s kiálták: „Vive l'empereur!“ Itt élet, amott halál, itt vig kiáltozás . . . amott halálhörgések . . . de hagyjunk ezt: csak megkísérlém előttetek leírni az akkori helyzetet. És most térjünk az öreg emberhez ismét.

— Éhezem atyám! adj egy harapás kenyeret! — könyörge az ifjú.

— Még nem hozott Mercur, ő ígérte, hogy fog anni. Mercur volt a háztulajdonosa.

Egy pár óra mulva érkezett meg az egy jókora darab kenye-ret nyujtva az öreg embernek. De milyen volt e kenyér? . . . Korántsem olyan mint gondoljátok kis olvasóim! Összeórlött csont-liszt, fahéj és korpából vott ez a kenyér, s oly jóízűen ette azt a lábbadozó Fülöp, — Gazdagok! kik mindennel bővelködtök, ide nézzetek s tanuljatok kevéssel megelégedni.

Az ősz ember nem akart a kenyérből enni, s azt mondá hogy nem éhes, pedig már rég evett; de a kenyérdarabot meg kell be-csülni . . . Fülöp kezd egészséges lenni . . . ő neki inkább szükséges az evés, ő még kibirja egy nap, s azután jőjjön a minek jönni kell.

— Atyám arcod kék és sárga? te küzdesz az éhséggel, vedd és egyél, — s egy darabot nyujtott atyjának. — Az öreg ember hiába tiltakozott, kissé megizlelte. — Ah mily jónak találta e ke-

nyeret! . . . mily jól esett volna nékie azt elkölteni. És mit csinált az apa? esendesen . . . lassan kabátja béllésébe csusztatta.

— Fülöpnek nem szabad meghalnia! megtartom számára — gondoló az atya.

Láttátok volna azt az atyai szeretetet kis olvasóim, bizonyosan meg nem állhattátok volna köny nélkül. Fülöpnek a legjobb atyja volt.

Másnap kissé jobban érezte magát. Szerencésjókra a házból sem hajtották ki őket, — Mindegy éhen meghalni vagy megfagyni akár az utcán, akár a szobában — gondoló a háztulajdonos. De az Isten megtartotta őket.

— Atyám, Marmont tábornok a tuileriákban időzik . . . Karom elbirja a fegyvert . . . én belépek a hadseregbe! — szólt Fülöp elhatározólag.

Fülöp mintegy 18 éves lehetett, szép szőke ifjú kedves külsővel, bár a betegség arczrzsáit kissé lehervasztá. Míg módjában állott atyjának, addig járt is felsőbb tanintézetekbe, addig, mondom a míg lehetett, pedig az utolsó években megkoplalta bár azon összeget, mit Fülöpért kelle fizetnie, de utóbb ennek is meg kellett szünni. — Mint látjuk Fülöp képzett, tanult ifju volt.

Az apa, midőn Fülöp a fennebbi nyilatkozatot tette — elkecseregyve szólt : „Édes fiam, ha te elmégy, ki fogja ápolni öreg atyádat? nincs, tudod, senkim más kivüled. Maradj velem, legalább legyen ágyam fölött valaki, ki utóljára szempilláimat befogja.

Fülöp meg lön hatva; de eltökéllé véget vetni a nyomornak.

— Előlegesen 40 francot fogok kapni. Ezt neked adom atyám. Hiszem Isten megsegít, s ha egykor tán mint boldog jönnék vissza . . .

Az apa kissé megnyugodni látszott, de csakis látszott, belől szive a fájdalomtól majd meghasadt.

— Imádkozni fogok ér ed, hogy a golyózapor s szuronyer lök közül életben térj vissza, s így ölelhesselek atyai keblemre. Tartsd eszedben a mit mondok : légy mindig becsületes, s ha egykor szerencés lennél, ne feledd inségben kinlódó édesatyádat! . . . — és mindketten egymás nyakába borulván, keservesen sirtak.

— Nyugodd ki magadat kissé, szobánk nagyon hideg és te még nem vagy egészséges! — szólt az atya, s Fülöp engedett a kérésnek s lefeküdt. A gyöngéd atya rongyos köpenyét kikerekítette nyakából s betakarta azzal az alvó fiút. Hideg volt; nagyon hideg; a szél üvöltött és szórta a havat be a rozszant szobába. Az öreg ember reszketett a hidegtől mint a nyárfa-levél; — gombnélküli kaputját összevonni igyekezett meztelen mellén, majd aggódva futott fiához nyugtalanul nézve annak arczát. Ha láttátok volna őt halvány arczzal mellette virrasztani, legkisebb neszre fiához

futni, akkor tudhatnátok mi a szülei aggodalom, s mennyire képes szeretni a szülő gyermekét.

Másnapra kelve Fülöp Marmont tábornokhoz sietett.

— No mi a baj fiatal barátom! — szólt nyájasan a tábornok a belépőhöz.

— Az ezredbe kívánám magamat felvétetni tábornok ur!

Az ezredes végig nézte a szép nyulánk fiatal embert. —

— Kedves barátom még nagyon fiatal, katonának hideget, meleget, éhséget tűrni kell.

— Ezredes ur, életem hazámé; érte bármily áldozat nem lehet elég, s engem mi sem rettent vissza, hogy védelmére katona ne legyek! — válaszolt Fülöp hévvel. —

Az ezredesnek megtetszett a valóban talpra esett felelet s örömmel nyújtá jobbját.

— Jó; ön mától fogva katona; kegyemről biztosítom önt! — Szólt végül az ezredes, miután bizonyítványait átolvasta, hol a többek közt ez is állott: egyike a legügyesebb ifjaknak. —

A 40 frank előleget a pénztárnál felvéve, atyjához sietett vissza. —

— Mikor fog az ezred távozni innen — szólt atyja búsan.

— Holnapután! . . .

Apa és fiu sokáig tarták egymást átölelve, ki tudja a jövőt? mi van a végzet könyvében megírva? talán ma látandják egymást utólszor? ez a gondolat az apát csaknem örüllté tette.

Az egész nap . . . beszélgetéssel telt el.

Az est eljött. Az álom lágyan ereszkedett a fáradt szempilákra; csend volt; a vihar zugott és rezgette a tört üvegtáblát . . . Fülöp arcán mosoly vonult el . . . Vajjon miről álmodhatott.

Fülöp másnap uj egyenruhájában, tiszti kardbojttal lépett be atyjához. Al-hadnagygyá lón kinevezve s beosztva. Az álom titka Istennél van . . . ő azt megálmodta. Az öreg sírt, nem tudni örömeiben-e vagy bujában. Az egyenruha kiemelé Fülöp férfias testalkatát, délezeget természetét . . . feledte ő ekkor a világot minden gazdagságával együtt.

Éppen atyjától ment vissza rendes helyére, midőn egyszerre megriadtak a harsonák . . . a dobok peregtek . . . csörögtek a kardok . . . s a mének tánczoltak a vitézek alatt, hangos rivalgás hallatszik „itt az ellen!“ Lóra katona, vedd elő minden bátorságodat! Fülöpünk hirtelen ott termett, a zászlók kibontattak s hangzott a „marseillsise“ ezer meg ezer torokból. Később azonban értesült a tábornak, hogy az ellenség mintegy 25 mfdnyi távolságra van, csak egy czirkáló csapat nyomult Páris alá. — Fülöpnek is ide kellett sietni s utána szaladó atyjának alig érkezett néhány szót rebegni. Egész utjában fülében csengtek atyjának utolsó szavai „csak becsületes légy, s ha talán valaha boldog len-

nél, ne feledd el nyomorban kinlódó öreg édes apádat. — Nem feledlek! soha! . . . soha! — susogá a távozó fiu.

Meglátjuk mint tartá meg szavát! . . .

(Folytatása követk.)

A brémai városi zenészek.

Mese.

Egy bizonyos embernek volt egy szamara; mely öt több éven át hűségesen szolgálta; de ereje már annyira elhagyá, hogy a dologra mindinkább képtelenebb lön; miért is gazdája fel akará neki az abrakot mondani. A szamár azonban neszét véve a dolognak, kereket oldott; s Bréma felé vette utját, ott — gondolá magában — még városi zenész is lehetek.

Kevés ideig haladván, egy vadász-ebet talált az uton feküdvé; mely úgy lihegett, mint ki sokat futkosott. Nos mit lihegsz úgy? — kérði a füles. Ah viszonzá a kutya; mert már vén vagyok, s eröm napról napra hanyatlik, s a vadászatra többé nem mehetek — uram főbe akart üttetni. Én azonban ellillantam. — De most mivel keresem kenyeremet? — Tudod mit? mond a szamár, én Brémába ügyekezem városi zenésznek, jőjj velem s szerződtesd te is magadat.

A kutyának tetszett az ajánlat s tovább ballagtak.

Kis idő múlva egy macskát találtak az uton ülni, mely oly szomorú képet vágott, mint kinek fogát huzzák. Hát te mit busulsz? szólítja meg a szamár. Hogy is lehetnék vig, mikor kötélhalálra vagyok ítélve, válaszolá a macska; — mivel már elvénültem, fogaim tompák; sinkább ülök és fonogatok a kályha mellett, mint az egereket lesném, — gazdasszonyom meg akart fojtatni; ez elül ugyan megmenekültem; de most tanácsoljatok mit tevő legyek? Jer velünk Brémába; te is értesz az éjjeli zenéhez, — ott még városi zenészsze is lehetsz. A macska engedett a szives felhívásnak, s velük ment.

A három menekültnek ezután egy udvar előtt kelle elmennie, melyrek kapuján a házi kakas ült, s teljes erejéből kiáltozott. „Te megsiketitesz bennünket csonton velön átható hangoddal,“ kiálta rá a füles; mi bajod? Itt jósolgattam a jó időt az embereknek, — viszonzá a kakas, — de mivel holnap vasárnapra vendégek jönnek; a kegyetlen háziasszony megparancsolá a szakácsnőnek, hogy engem holnap a levesben meg akar enni; s e szerint ma levágják fejemet. Ezért kukorékolok most, a mig lehet, torkom szakadtából.

„Balga vagy te rótféjü“ felelé a szamár, „tarts velünk s jőjj

Brémába, a halálnál valami jobbat bárhol is találhatsz,“ „neked jó hangod van, s ha mi négyen kieresztjük hangunkat : egyetlen lesz a maga nemében.“

A kakas meg volt elégedve, s mind négyen tovább utaztak. Egy nap alatt azonban nem érhetek Brémába, s reájuk esteledvén; egy erdőben voltak kénytelenek meghálni.

A kutya és a szamár egy nagy fa alá feküdt, s a macska és a kakas a fára vonultak. A kakas azonban, mint reá nézve legbiztosabb helyre — a fa legmagasb ágára repült. De mielőtt elaludt volna még egyszer széjjel nézett minden irányban. Egyszerre csak rémlett előtte, mintha a távolban egy szikrát látna fényleni, s lekiáltott társainak; hogy nem messze háznak kell lenni, mert világgosságot lát.

„Ugy tehát“ mondja a csacsi, „össze kell magunkat szednünk, és oda indulnunk; mert itt a szállás nem a legjobb.“ A kutya szinte állita, hogy egy pár koncz s egy kis hus az ő gyomrának sem ártana. Elindultak tehát azon irányban, a merre a világot látták, mely mindinkább fénylett s nagyobbodott; míg egyszer csak egy fényesen kivilágított rabló tanyához értek. — A csacsi mint ki köztük a legnagyobb volt, az ablakhoz ment és benézett. „Mit látsz füles?“ kérdi a kakas. „Hogy mit látok,“ — viszonzá a szamár, „egy terített asztalt rakva finom enni- és inni valóval; mely körül zsványok ülnek s kedvökre lakomáznak.“

„Ezt mi sem vetnénk meg“ — monda a kakas, „bárcsak bejuthatnánk valahogy.“

Az állatok most tanácskozni kezdtek; mint lehetne a rablókat irigyelt helyükről kiugrasztani. Végre találtak egy módot. A szamárnak előlábaival az ablakra kellett állnia, s a kutyának a szamár hátára; míg a macska emerre ugrott, s a kakas pedig a macska fejére repült. Miután ez megtörtént, a fülesnek egy jeladására megkezdék pokoli zenéjüket. A szamár böggött, a kutya ordított, a macska nyávogott, s a kakas kukorékolt, mialatt az ablakon keresztül a szobába estek, s az ablaküvegek csörömpölve hullottak alá. A rablók felugráltak helyeikről ez iszonyu lármára, s nem gondoltak egyebet, minthogy egy kísértet rohant be hozzájuk, ijedten s a legnagyobb sietséggel futottak ki az erdőbe. — Csak ezt várták a mi zenészeink, rögtön az asztalnak estek s ettek a megmaradt ételekből, mintha legalább egy hétig böjtölni akarnának. Miután az evéssel készen voltak, kioltották a gyertyákat és kiki a maga kényelme és természete szerinti nyugvóhelyet keresett magának. A szamár a szemétdombra feküdt, a kutya az ajtó mögé, a macska a tüzhelyre a meleg hamu mellé, s a kakas felrepült a kakas-üllőre, s mivel az utban elfáradtak, csakhamar elszunyadtak. —

Az idő már éjfél után volt s a rablók látván, hogy nincs világ

a házban; s minden nyugodtnak látszik; mondta a főnök: „nem kellett volna magunkat oly gyáván szétriasztatni engedni,“ s megparancsolá egynek, hogy menjen el, és vizsgálja meg a házat. A küldött mindent csendesnek talált, s a konyhába ment, s gyergyát gyújtandó egy gyufát vőn elő, s mivel a maeskának ragyogó, fényes szemeit élő szénnek nézte: hozzá nyomta a gyufát hogy gyorsabban tüzet adjon. Ő maekasága azonban ez egyszer nem érté a tréfát, arczába szökött s össze-vissza karmolá, mialatt folytonosan sziszegett.

A rabló szörnyen megijedt, elfutott s a hátsó ajtón akart ki menekülni: a kutya azonban, mely ott feküdt, dühösen ugrott fel s megmarta lábát; s midőn az udvaron átrohanna, a szemétdomb mellett fekvő szamár is jól oldalba rugta hátsó lábával. A lárma által álmából felvert, s megélénkült kakas pedig lekiálta a padlásról: „kikiriki.“

A rabló, — mint csak tőle telt, futott vissza főnökéhez, s reszketve beszélte el, hogy a házban egy borzasztó boszorkány ült, mely hosszú karmaival arczát összemarezangolta; s hogy az ajtó előtt egy nagy késsel kezében egy férfi áll, ki lábát megszurta; s az udvaron egy fekete szörnyeteg fekszik; mely őt egy doronggal oldalba ütötte; s fennt a fedélen pedig a bíró ül ki folytonosan ezt kiáltotta le „hozzátok ide a gazembert.“ Csakhogy megmenekülhettem. Ezen időtől fogva nem mertek a rablók vissza menni a házba.

A négy kalandornak pedig annyira megtetszett odabent, hogy többé nem akartak onnan kijönni.

Ki ezt utoljára elmondá, még meleg az ajka.

(Németből fordítá.)

VÉRKEY LÁSZLÓ.

Visszaemlékezések külföldi utamra.

IV.

Tudják-e azt kis olvasaim, hogy ha valaki Londonba akar menni, hogy akkor a tengeren k ilkeresztül hajózni? Ugy-e hogy tudják? hiszen régen megmagyarázta ezt már önöknek a tanító vagy nevelő.

Nekem tengeren kellett átmenni, még pedig nagy gőzhajóval, melyen vitórlák is voltak hogy ha kedvező szél fujna az által is elősegítsék a hajó gyorsabb menetét.

Oly különös és kellemes az, midőn az ember ily nagy hajón van, a terger tükre szép, sima és a kis tova futó, egymást kergető hullámok oly kellemesen ringatják a hajót, mintha csak a kis öcsese bölcsőjében volna. De bezzeg e boldogság nem tartott

soká, rögtön egész váratlanul szél kezdett fújni, még pedig erősen, a hullámok magasra tornyosultak, a hajó annyira ingott, hogy jární már nem lehetett a fedélzeten, és ha valaki állni akart, ugyanesak meg kellett fogódnia, mert ha elesett, végig gurult a hajó egész fedélzetén. A hajó mind jobban ingott, egyszer a kormányos volt a levegőben, másszor a hajó orra állott fel, a tengeri betegség is kitört daczára e rövid utnak Francia- és Angolország közt. Hiában! azt mindenki megkapja, ki először van tengeren.

Másnap reggel már láttuk a fehérlő partokat s igen örültünk, hogy már nem sokára száraz földön leszünk, de mennyire csalatkoztunk, midőn tapasztalnunk kellett, hogy azon fehér partok még messze nagyon messze vannak, s reggel helyett csak dél felé érkezünk kikötőnkbe, Newhafenbe.

Olyan jól éreztük magunkat a száraz földön, itt már árulták az angol apró szállós pogácsát, vettem magamnak egy tarisznyára valót, de nem volt oly jó mint a magyar tepertős pogácsa, melyet az én mamám süt.

(V ge köv.)

Az a hosszuszarvu bika.

Zöld mezőben a hegyoldalban ott legel a bika, ennek sokkal nagyobb, erősebb szarva volt mint akármely más szarvasmarhá-
nak. Hanem daczosabb és szilajabb is volt ez ám, mint a többi közül akármelyik, ugy hogy kevélységében nem is akart engedelmeskedni senkinek. Ha valamelyik tehén csak egy lépéssel is előbbre mert n enni, mindjárt volt öklelődzés. Hátha még egy idegen bika talált véletlenül a rétre menni, hogy abból a jó kövér füből egy harapást kaphasson, na! volt harez életre, halálra. A hosszuszarvu borzasztóan elkezdett bömbölni, ugy belefurta a lábait a földbe, hogy füvek, virágok csak ugy repültek a levegőbe; farkát dühösen csóválta jobbra balra, lesütött fejjel neki rohant az idegen bikának, roppant erejével nekifeszítette szarvait és homlokát amazénak, eltolta a mélység szélére hogy csak ugy recsegett mindeniknek a szarva bele, és letaszította a mélységbe, hol az minden csontját összetörve a sziklákon nyomorultan adta ki páráját.

A mint a bika a másik fölött győzött, annyira neki daczosodott és szilajodott, hogy most meg senkit, még az embereket sem eresztette a réten át a gyaloguton, pedig azt tudjuk, hogy az uthoz mindenkinek joga van.

Jön egyszer egy asszony a kis fiával füvet szedni, mert otthon a két kecske éhes, vagy pedig az erdőbe mentek száraz ágat szedni, ne neked! hogy szaladt a bika az utra nagy bömbölve, kaparta a földet, tekergette a nyakát és rohant egyenesen nekik.

Ijedtökben majd félhalva szaladtak vissza a házba. Hanem jött a pásztor hü kutyájával és észre akarja téríteni a szilaj bikát, ez nem hallgat a szép szóra, hanem szarvára kapja a kutyát és úgy felhajtja a levegőbe, hogy leesésekor minden oldalbordája eltörik; a jó sikernek megörülve, neki megy a bika a pásztornak is, hogy majd azzal is úgy elbánik.

— Hohó! mondja a pásztor, nem addig van a! nem te leszesz az ur a réten, ha még kétszer olyan nagyra nő is a szarvad. Ha nem akarsz a szép szónak engedelmeskedni, majd megtanítlak én hát másként. Ekkor elmegy a vadászhoz a pásztor és mondja neki: Barátom, légy olyan jó és segíts nekem valamiben. Képzeld csak a bika megveszett, a szomszéd bikát a mélységbe lökte, a hú Bonezosnak meg összetörte az oldalbordáit, és mindenkit, ki csak arra jár, fel akar öklelni. Kérlek barátom szelidítsd meg örökre. A vadász szót fogad, jól célóz a puskájával és — puff — a golyó a vadbikának a szívébe furódik. Összeroskadt szegény a virágos réten, daczára roppant erejének és hosszú szarvának, kinyújtózkodik és ... vége. A husát aztán a konyhába viszik, a bőrét a tímárhoz, a fagygyuját a szappanoshoz és a szarvát — de mi is történik ezzel?

Ezt a fés üs kapja kezébe. Kitisztítja belőle a velőt, és olyan sok különféle tárgyat készít belőle, a miket aztán kicsiny, meg nagy emberek használhatnak. Némelyik szarvnak kifurja a hegyit, oda egy kis érez nyelvecskét alkalmaz, és a szélit ezinn vagy ujezüsttel befoglalja. Hej! milyen pompás kürt válik aztán ebből, a fiuk mennyire örülnek neki, mikor katonásdit vagy vadászsjátékokat kezdenek, használja ezt az éjiör is, ki a városra felügyel és felkölti vele az embereket, ha tűz támad. A gőzkoesi kalauzának is ilyen van, hogy a vonatvezetőnek jelt adhasson.

Másik szarvat meg úgy használ fel a fésüs, hogy az alsó, üreges végét levágja a felső részéről, ez teljesen szilárd. Nehány nap áztatja aztán ezt a darabot hideg vízben, aztán forróban. Mikor már alkalmasnak találja, hosszában kétfelé vágja, izzó parázs fölé tartja és amint itt egészen laposra egyenesedik, gyorsan érez lemezek közé srófolja. Ha így kihül lapos és sima marad, ekkor finoman meggyalulják, mely által egészen megtisztul, majd mézporral kifényesítik, és finom fűrészszel szétvagdadják. Ez az ember aztán fésüket készít belőle, sőt még késnyeleket is, a kis gyermek ruháira gombokat, még sok mindenféle apróságokat. A kemény szarvégekből pedig bot, esernyő-fogantyukat esztergályoz, szivarszipkákat, sakkfigurákat, még számtalan sok mindenféle hasznos vagy csinos tárgyakat.

Lám az erős bika vagy ökörszarvnak hogy el kell tünni, hogy erős vagy gyöngye emberek kezökbe foghassák, komoly vagy tréfás dolgot üznek vele, és még csak legkevésbé sem félnek tőle.

De még a forgácsokat is, mik a faragásoknál vagy esztergályozásnál elhullanak, felhasználják, ezt a festékgyárba hordják és szép kékszint készítenek ennek segélyével; vagy pedig a kertész megveszi a fésűstől és az üvegházi növényeket trágyázza vele. E példából látjuk hogy a legerősebb szarv is talál nálánál nagyobb erőre, mely kényszeríti a leggyengébbek szolgálatára is.

Hogy mi lett a sertéből?

Egyszer volt egy nagy disznó, az reggeltől estig mindig evett. Egészen be volt sertével növe. Legnagyobb gyönyörűségét abban találta, ha pocolyában fetrenghetett. Ha néha kiezammogott is belőle, csak úgy csepegett róla a piszkos meg a hig sár, hogy bizony senkisé is maradhatott meg a közelében. Hanem ő sem törődött ám senkivel, és legkevésbé sem iparkodott valakinek kedvét keresni.

— Jaj be csufegy állat, mondá a gyermek, nem kell ám ennek sem szappan, sem mosdóvíz nem fésülködik sohasem, sem a fogait, sem lábait nem tisztítja és hétköznap vasárnap egyformán piszkos ruhában jár. Ugy fél a tisztaságtól, mint az ember a hidegleléstől, ugyan nem kap ezért soha sem büntetést?

Dehogyan nem, egyszer csak leöli a hentes a disznót, leforrázza a bőrét és eladja a sertét a kefekötőnek. A hentes okos ember és ilyenformán beszél a megölt állatnak: Te egész életedben nem tettél semmit, csak ettél-ittál most tégedet is megesznek. Belőled a kolbász és sonka a füstre megy, a pecsenye és oldalas pedig pecsenyének a konyhába, és bizon sok forróságot állasz ki, míg az emberek előtt kedvessé lehetsz. Egész életedben mindig csupa disznó voltál, örökösen bepiszkoltad sertéidet, sohasem gondoltál arra hogy mások előtt kedvessé vagy hasznossá tedd magadat. Most ezek a te sertéid fogják az embereket tetőtől talpig tisztogatni, kefélni. Ez az igazság, mindenki azáltal büntessék, a mivel vétkezett.

A kefekötő a sertét alaposan és szépen kitisztítja, azután rendbe szedi hossza és vastagsága szerint, vagy pedig a milyen puha vagy éles; sőt még színére nézve is. Némelyiket vörösre, kékre, zöldre vagy sárgára is befesti. Azután esont, fa, szaru vagy elefántesont kefealakokba alkalmazza. Némelyikből készít haj vagy fogkeféket. Egyiket ruhakefének dolgozza fel, hogy öltöztűnket tisztára kefélhessük mindennap, a másikat csizmakefének készíti. Ezeknek az a kötelességük, hogy a csizmákról és a cipőkről a sarat letakarítsák, a fénymázt a bőrre rakják, sőt még kifényesíteni is nekik kell. Mások meg lábtisztítókká lesznek és az ajtó mellett őrködnek, hogy senki sáros lábbal be ne mehessen a szobába.

Reggelenként néhány ezer disznó serte tűnik elő kefeseprű

alakjában, minden porszemecskét letakarítanak a padlásról, a pókhálókat a szekrények megül, a eseresznyemagot meg az elveszett játékszereket a pamlagok alól. Pajtásaik meg mint zsuroló kefék még a fabutorokat homokkal és szappanos vízzel leszurolják, pedig lám ezelőtt mosdó vizről meg szappanról hallani sem akartak. Utoljára jönnek még a mázolók meg a festők, hoznak disznó sertéből készült eseteket, melyeknek egyik vége össze van kötve és enyvezve, ennek kis pléhszorítójába fanyelet dugnak és a házat, szobát a legszebben kifestik.

Az asztalosok szinte ilyen esettel enyvezik be az asztalokat és székeket, kárpitosok és könyvkötők ugyanesak sertéből készült esettel enyvezik a kárpitokat és könyveket. De ki tudná azt a számtalan száz meg százféle munkát leírni, a miket a sertének mint kefének vagy esetnek végeznie kell. Ha azelőtt a disznósertékről csak úgy esergott a piszok, azután mindenféle ezerféleképen arra kell szolgálniok, hogy a tisztaságot eszközöljék és házat butort megszépítsék, míg csak teljesen el nem kopnak. Így van ez igazságon, és így legyen minden disznósertével.

WAGNER után.
KALOCSA ROZA.

Ilonka szünórái.

Ha sétálni kimegyünk, mindenütt ott látjuk a roppant fal ragaszokon: „Bém hadjárata“ Budán az arénában, egyik ember kérdezi a másiktól: láttad már Bém apót? . . . . Ha véletlenül újság kerül a kezünkbe, mindenütt csak azt olvassuk az a darab ilyen, az a darab olyan. Ilonka is ép úgy vágyott volna megnézni, de nagy baj van: kis leánynak egyedül színházba nem lehet menni, két hely pedig már nagyon drága és így szegény Ilonka szomoruan hallgatta a sok szépet mit róla regélnek, de nem szólt semmit, hiszen kis leánynak le kell mondani vágyairól, ha sokba kerülnek, meg ha szülei nem akarják . . . . .

Képzeltetik tehát kis olvasóim, mennyire kellemesen voltam meglepetve, midőn azt mondta anyám: ma estve megnézzük Bém apót. Hej de soká is érkezett el az a hat óra! Hányszor óhajtottam volna arrább tolni az óramutatót; végre mégis eljutottunk a budai arénába.

Hallottak e sokat kis olvasóim a forradalomról? A honvédek-ről, a nemzetőrökről, azt hiszem igen; ez a Bém hadjárata című darab ennek a forradalomnak egy kiszakított része és gyakran olyan jól eltalálva, hogy azt képzelem az ember csakugyan úgy van.

De lássuk először belőle a valót, a mi igazán megtörtént:

Olyan események sorozata ez, a mely, bár való és megtörtént, a legmagassabb röptű képzelőerők is becsületére válnék, merész és hihetetlen, oly pompás, oly nagyszerű, melynek párját alig mutathatja fel úgy az ó mint az újabb kor.

Ki volt ez a Bém?

Ez egy öreg, törékeny, idegen tábornok volt, vén katona, azonban nem is magyar. Ám de tudta mi az: hazát forrón szeretni, szive fáj, ha saját, szét darabolt, leigázott hazájára gondolt; ámde otthon még nem jött el az idő, hogy haszonnal ragadhatta volna meg a feltámadás, a szabadság zászlóját, igen a feltámadás zászlóját, mert hiszen hazája Lengyelország... h a l o t t.

Hanem az általa szeretett Magyarországon kitűzték a szabadság zászlóját, ide sietett ő... talán azon reménnyel, hogy ő segíteni fog itt, talán ahálás magyarok jó testvérként segíteni fogják őtet ott!

A gondviselésnek másként tetszett.....

Tehát elment az 1848-iki kormányhoz, és katonákat kért, hogy Erdélytől kiűzi az ellenséget.

Idegen volt, ismeretlen volt Bem, adott neki a kormány mintegy hatezer fegyvertelen ruhátalan ujjonezot, credj kergesd ki az ellenségét Erdélyből.

Azaz ellenség pedig volt körülbelől százötvenezer jól fegyverzett és begyakorlott katona.

És alig egy év leforgása alatt kikergette Bém azt a százötven ezer katonát az ő hatezer ujjonezával.

Hallatlan és hihetetlen ugy-e bár? Kis olvasóim ott a t ö r t é n e l e m tanulmányozzátok és győző jetek meg felőle.....

A világsi fegyverletétnél ez is, mint annyi más, semmivé lett, Bém is száműzetett második honából és elhalt.

E nevezetes hadjáratnak fénypontjait emeli ki azon darab sok helyen olyan híven, hogy az ember azt hiszi csakugyan a csata riadalában, a győzelem közepette van, sőt a katonák között olyanokkal is találkozunk, kik épen Bem alatt szolgáltak, tehát i g a z i h o n v é d e k k e l.

Bem személyesítője nagy gondot fordított magára, az igazinak alakját (arczképei után); hangját, beszédmodorát, járását híven utánnozza. Előttünk látjuk az egyszerű kis öreg embert, kinek lelke és bátorsága oly nagy volt, sőt beszélébe a hős saját szavait is — mit a kegyelet fentartott — beleszövi.

Emeli a hatást a sok bűbájos világítás, vizesés; nagyszerű oláh — lengyel és magyar nemzeti tánczok, a Rákóczy, Kossuth, Klapka stb. indulók. Petőfitől, Talpra magyar és sok más szép dalok, különösen egy az elesett honvéd sirjánál, de mind ennek művészi tekintetben fénypontja a lengyel dal.

Ugyanis: az egész balletszemélyzet lengyel diszruhába van

öltözködve — no de ezek csak kerete a képnek. Ezeknek élén jön egy tiszta feketébe öltözött lengyel (gyász ruhája hazáját illeti) lengyel nemzeti zászlóval kezében. És a szinpad elejére érve elkezd a lengyel imadalt magyar fordításban énekelni. Tapsvihar követte ezt, és hosszas újra kiáltások után ismételnie kellett. Ismételte is ezt, de ezuttal lengyel nyelven.

Viharos éjjennel fogadta ezt a közönség, mely így rokonszenvét nyilvánította a rabtestvér iránt.

Kálmán diák szünórái.

Gyorskoesi-iroda. — Induljunk. — Terebes. — Utitársak. — A fiatal ember és a kis fiu. —
Csak a temetését várhattam volna meg.

Van önöknek, fiatal olvasóim, bizonyos fogalmuk az irodáról? No az édes apának arról a szobájáról, melyben írni szokott, melyben minap játék közben feldöntötték a téntatartót és a kiömlött fekete leves padlót, irásokat, mindent elborított, melyben azután ugyancsak.... no de ami azután történt, nem akarom így egész nyilvánosan világba kürtölni. Elég az hozzá, hogy van hát fogalmuk az irodáról. Ha van, akkor törüljék azt le elméjük lapjáról egészen, mikor a sátoralja-ujhelyi gyorskoesi-irodáról szólok. Ebben épen nem a papiros, ténta, toll, íróasztal, pipaszerszámok a fődolgok. Épen nem. Helyettük ásó, kapa, ekevas, czukorsüvegek, suviksz, kávé, fagygyugyertya, kék vászon, kés, villa, köles-kása és jeruzsálemi czukor a tárgyak, melyeken a sötétben keresgélő szemeim megakadtak. Nagy sokára bútt elő a vegyes kereskedés fejedelemasszony nyal egy rátartós hölgy, kinek szoknyájába három gyerek csimpajkozott, kik közül egyik piszkosabb volt a másiknál és kérdezte: mivel szolgálhat?

— Ez itt a gyorskoesi-iroda?

— Szolgálatjára uraságodnak; és egyszersmind, ha parancsolja....

— Látom, látom. Kérek holnapra jegyet Homonnáig.

— Becses neve?...

— Kálmán diák.

Kálmán diák! Kálmán diák! töprenkedett az asszony, a fejét hajtogatta és gyanusan nézett rám, miközben egyre rágta a tollat s nem akart írni. Végre megsokaltam a mulatságot, sürgettem és gyermekei is segítségemre siettek, iszonyu nyávogást vivén véghez. A vegyes kereskedés fejedelemasszonya irt s a czédulát há-

romszor-négyszer, újra meg újra megnézhén, átadta nekem. Ott hagytam az „irodát“ és siettem megnézni jegyemet. Biz engem elkereszteltek szépen! Nem állott rajta más név, mint: „Deák Kolmán.“ No így is jó; csak eljussak vele Homonnára.

Másnap reggel hat órára volt kitűzve az indulás. És megjelentem jámbor, ájtatos hittel fél hatkor és megindultunk nyolcz óra táján. Addig kényelmesen tanulmányozhattam, hogy mi minden kapható a gyorskocsi-irodában a süveg-czukornak és iskátulás suviksznak hány nemei vannak? Hanem végre hát mégis csak elindultunk. Az igaz, hogy nem volt valami kényelmes helyem, kezem-lábam nem igen nyujtogathattam, de se agyon nem nyomtak, se ki nem préseltek a kocsiból, a mely esetek meg nem történtét nagy szerencsének tarthatják a Sátoralja-Ujhely és Homonna közötti gyorskocsizási vállalatnak gyöngébb testalkatu igénybevevői. Tehát elmondhatom, hogy szerencsésen utaztam.

A vidék, a merre döcögtünk — nem akarom sebes hajtással vádolni el kocsisunkat gazdája előtt, a szemnek olyan nagyon kedves, hegyes-völgyes tájék. Terebesen megtekintettem gróf Andrássy Gyulának, a miniszterelnöknek, pompás kertjét és még pompásabb palotáját, melynek előfala csupa hegyes csucokban végződött. Ez volt a főbb nevezetesség, a mit utközben láttam.

Hanem az utitársak, az utitársak! Tulajdonképen ezeknek lett volna szentelve ez a tárcza, de hát már annyi mindent fecsegtem egyébről, hogy rólok nem írhatok annyit, a mennyit szeretnék. Voltak többen: egy vöröshaju, nagy képű ember, a ki mindig nevetett és engem szoritott a sarokba; — egy pataki diák, ki hazafelé utazott és úgy telefüstölte a kocsit, hogy egy leány komolyan állította, miszerint ő nemsokára meg fog tőle fulni, mire a pataki diák természetesen kétszer akkora gomolyokat eregetett; — egy kis töpörödött kereskedő, a ki folyvást kénes gyufával csikarta az orrainkat, és még néhányon.

De a kik különösen megragadták figyelmemet: egy fiatal ember és egy kis fiu voltak; az első benn a kocsiban, a másik künn a kocsis mellett. A sorsnak valami különös, megindító játékát láttam abban, hogy ezek milyen ellentétes érzésekkel ülnek itt egymástól alig egy lépésnyire. A fiatal ember röpülni szeretett volna előre; a kis fiuak meg minden kerékgördülésnél majd a szive szakadt meg.

A fiatal ember előttem félrevágta pörge kalapját, mely mellé rózsabimbó volt tűzve, vignál vigabb nótákat danolt, nevetett, kaczagott s ha a vállalkozó valamivel tágasabb járműveket tart, bizonyosan tánczolt volna is. A mogorva kereskedők ama bizo-

nyos kénes gyufákkal, nem tudta megállani, hogy bele ne akadjon fiatal szomszédja széles kedvébe és meg ne kérdezze tőle, — gúnyosan mutogatván a feje felé, — hogy mi baja?

— Mi bajom? — felelt a fiatal ember, csak amugy félvállról a képes gyufásnak. Ilát ugyan mi baja lehet egy olyan fiatal embernek, ki három évig távol külföldön utazik s tanul, és most visszatér h a z á j á b a, családjához és megláthatja különösen szeretett édes anyját.

Azonban a nagy képü uri ember mellett már nagyon kezdett nevetni és annyira szorongatott, hogy kénytelen voltam kiülni a kocsis ülésére, hol még volt egy hely a kis fiu mellett. Szomszédom csak könnyezett szegényke, csak könnyezett, szemeit kék zsebkendője szélével törülgette, melybe holmija volt kötözgetve. Ettől meg én kérdeztem meg, hogy mi fekszik a lelkén?

— Jaj uram, édes uram, — felelt félig zokogva a kis fiú, — nagy bajom van nekem, igen nagy. Én itt a városban inas vagyok a Háron úr boltjában; az édesanyám meg, szegény özvegyasszony, Ujhelyben lakott. Harmadnapja kaptam a levelet, hogy halálán van és a gazdám nem akart elereszteni. Gondolja meg csak, jó uram, valakinek halálán van az anyja és nem akarják elereszteni! Már elhatároztam, hogy megszököm, ha másképp nem mehetek. De végtére megesett a lelke és elbocsátott; de ugy, hogy ha ma otthon nem leszek, nem vesz vissza többet. Szegény édesanyám meghalt tegnap reggel és én nem várhattam meg a temetését! Ha nem jövök, nincs hova forduljak az ég alatt. Gazdám kemény ember. Óh uram, uram, csak a temetését várhattam volna meg! Csak a temetését várhattam volna meg! Csak a temetését!

A kis fiu keservesen kezdett zokogni és leejtette a batyuját. A kocsis morgolódva állt meg és én — mivel az eső esepergett, — megint beültem a kocsiba. Hanem odabenn, mikor kiszállva elváltunk egymástól, mikor utam czélját elérve, a magas fák alatt sétáltam, mikor gyertyám elolvadva alunni dültem, előttem láttam sokáig a kis fiu könnyes arcát, melyre rá volt írva:

„Csak a temetését várhattam volna meg!“

TARTALOM: A pásztor fiu. (költ.), Halász Dezsőtől. — Egy szegényből lett gazdag fiu. (történeti beszélyke.) Irta Kiss Endre. — A brémai városi zenészek. (Mese.) németből Vétkey Lászlótól. — Visszaemlékezések külföldi utamra IV. Közli Liptay Pál. — Az a hosszuszarvubika. Wagner után. — Ilonka szünórái. — Kálmán diák szünórái. — A b o r i t é k o n: Sakk-rejtvény, Vargha Irmától. — Szám ejtvény Vérkei Lászlótól. — Megfejtők névsora. — Levél Massiczay Irmától. — Szerkesztői üzenet.

Munkásság és szorgalom.

I. évi folyam. 36. szám. 1868. augusztus 2-án.

A

MÉHECSKE.

IFJUSÁGI HETILAP.

Megjelenik minden vasárnap 1 íven, színes borítókkal.

Szerkesztő és kiadó-tulajdonos:

M. KALOCSA RÓZA.

Előfizetési föltételek:

(helyben házhozordással, vagy vidékre postán bérmentve.)

Egész évre	6 ft. — kr.
Félévre	3 „ — „
Negyedévre	1 „ 50 „

Előfizethetni:

Helyben a szerkesztőségnél, papnövelde-utca 7. sz. 1-ső emelet.
Vidéken minden postahivatalnál és minden könyvkereskedésben.

 Mutatvány szám.

PEST,

Nyomatott Noséda Gyulánál, Barátok-tere 8-ik szám alatt.

1868.

Vallásosság és erény.

Hazaszeretet és kegyeletesség.

Olvassottság és műveltség.

1887. 1888. 1889. 1890. 1891. 1892. 1893. 1894. 1895. 1896. 1897. 1898. 1899. 1900.

M. KALOCSA ROZSA

REUSAGI HETILAP

Magyarorszagban a szőlő termesztésének története

M. KALOCSA ROZSA
M. KALOCSA ROZSA

Magyarorszagban

Magyarorszagban a szőlő termesztésének története

Magyarorszagban a szőlő termesztésének története

Magyarorszagban a szőlő termesztésének története

Magyarorszagban a szőlő termesztésének története

Magyarorszagban a szőlő termesztésének története

Magyarorszagban a szőlő termesztésének története

Magyarorszagban a szőlő termesztésének története

1887.

Magyarorszagban a szőlő termesztésének története

1887.

Magyarorszagban a szőlő termesztésének története

Sakkrejtvény

Vargha Ilonától.

azt	töb	lő	nem	s oly	sor	sa	A
kő	az	még	va	szi	nat	vány	sa
ki	Hogy	bé	mo	ta	ga	nya	Nagy
ru	dő	ár	csak	bá	vár	ő	az
va	sen	az	lál	nya	é	hi	he
Tün	mo	lás	lig	egy	is	É	rő
nyát	ár	hat	sír	des	a	lyett	
Szo	sa	a	szer	fé	ba	me	des

Lóugrás szerint megfejtendő.

SZÁMREJTVÉNY.

- 4 5 1 2 Történelmünk egyik legdicsebb alakja.
 1 8 4 5 6 Fényes fehér lemez, sokszerü a haszna.
 1 8 3 Az ifjuság előtt, igen kedves szó ez.
 1 2 3 4 5 6 Így mondjuk azoknak, kiknek a sors kedvez.
 5 3 3 2 Dolgozgatott lány nélkül nem lehet.
 7 8 9 Egy kis mezőváros, Ipoly folyó mellett
 9 8 8 3 Több színműnek elhunyt hírneves szerzője.
 1 5 4 Történetíróink, egy jeles előde
 3 5 1 5 9 2 A csatában lebeg, a harcosok felett.
 8 4 3 8 7 Föltalálod, csaknem minden csárda mellett.
 1 2 3 4 5 6 7 8 9 Az emberi szívnek hön óhajtott vágya
 Ritka, ki e földön teljesülni látja.

VIRKEY LÁSZLÓ.

A harminczadik számban megjelent számrejtvény értelme:
 „Bem tábornok.”

Megfejtették: Reviczky Sarolta, Telman Sándor, Hankó Gizella, Hankó Dani, Petrovits Ilona, Petrovits Judit, Szilágyi Ilona, Oszlányi Kornél.

LEVÉLEZÉS.

Kassa 1868 aug. 24.

Tisztelt szerkesztőség!

Augusztus 12 volt ama nap mely Fischer Mária kisasszony növendékei Nagyságos Danielovits tanfőfelügyelő ur elnöklete alatt diszes közönség jelenlétében számot adtak drága szüleiknek 11 havi tanulmányaikról, s bebizonyították hogy vezetésük ügyes kezekre volt bízva s hogy a fennevezett nevelőnő hálát, szeretetet tiszteletet érdemel a tanítványai-pártolást pedig a közönség részéről. A vizsga reggeli 8 órakor kezdődött egy rövid imával s Huszka Irma beköszöntő beszédével, ezután következett a hittan melyből mindnyájan feleltek, ugy rendben magyar, németnyelvtan, földrajz, hazánk története, szavallás, természetrajz s számtan; vége volt a vizsgának délután fél egyre s bezáratott általam egy zár - beszéddel melyben hálás köszönet volt kifejezve a tisztelt tanári testületnek s minket megtisztelő vendégeinknek. Augusztus 13-án összejöttünk a szentegyházban s ott csendes mise elvégzésével hálát mondtunk annak, ki minket egész esztendőn át egészséggel, erővel s kitartással kegyes volt megáldani.

És most Isten önnel tisztelt Szerkesztő a viszontlátásig aláza-
tos szolgálja

MASSICZAY IRMA.

A midőn kis előfizetőimet utolsó negyedévi azaz szeptemb.—
novemberi vagy october—decemberi előfizetésüket megújítani
kérném, bátor vagyok egyszersmind figyelmeztetni a t. cz. szülő-
ket, hogy a „Méhecske“ egy egész évi folyamát diszkötésben a
szerkesztőnél **utánvét** mellett megrendelhetni, igen alkalmas vol-
na ez gyermekeknek k a r á c s o n y i é s u j - é v i a j á n d o -
k u l, annyival is inkább, minthogy a lap mult évi december
1-jén keletkezett, tehát f. évi november utoljáig egész évi példá-
nyok együtt lehetővén, beköthetnek. Tiz egyszerre beküldött
a l á i r á s után tiszteletpéldány megy.

A „Méhecske“ egész évi folyama bekötvé 6 frt 50 kr.

Diszkötéssel 7 frt.

Az egész évi példányok nagyobb kelendősége, lehetővé tenné
a „Méhecské“-nek jövő évrei újabb, szebb és tartalomdusabb fo-
lyamát.

M. KALOCSA RÓZA.